

The illustration is a pastel painting. In the center, a woman with long, flowing red hair and blue eyes looks directly at the viewer. She wears a vibrant blue hooded cloak and a small blue gem on her forehead. To her right, a white horse with a brown bridle and a blue gem on its forehead nuzzles her. The background features a sunset or sunrise with purple, pink, and orange clouds against a blue sky. On the left, a black wrought-iron fence is visible. The overall style is soft and ethereal.

*Lucie
Navrátilová*

Maraveův klíč

Kniha druhá

Lucie Navrátilová

MARAVEŮV KLÍČ

Kniha druhá

1. kapitola – Rozdělení

Lerianne kráčela po šterkem vysypané cestičce v zahradách otcova paláce. Tempo své chůze automaticky přizpůsobila královně Vieře, kterou na procházce zahradami doprovázela. Bylo to poprvé, co se s Vierou ocitla sama – když nepočítala dvě dvorní dámy, které je následovaly v takové vzdálenosti, aby nenarušovaly jejich soukromí. Dokud s nimi byli její otec nebo matka, nemusela se Lerianne o náměty ke konverzaci nijak starat. Ale teď najednou nevěděla, o čem s Vierou mluvit. Zdálo se, že všechna společenská témata již byla vyčerpána a věci, o kterých by mluvila ráda, nebyly podle všeho pro takovou příležitost vhodné. Vlastně nebyly vhodné pro žádnou příležitost – alespoň podle její matky.

Poslední rok vedla dvojí život a mimo Jakuba o tom nikdo nevěděl. Její návštěvy Calethonu zůstaly tajností jenom díky tomu, že její rodiče byli často tolik zaměstnáni, že na ni neměli čas dohlížet, a služebnictvo už dávno vzdalo snahu mít alespoň povšechný přehled o tom, kde se jejich princezna nachází. Dříve byl jejím hlavním spojencem otec. On měl větší pochopení a Lerianne se často zdálo, že mu i trochu dělalo radost, že byli v určitém smyslu spiklenci proti její matce, která z nějakého důvodu považovala všechny aktivity, které ji opravdu bavily, za nevhodné pro princeznu. Lerianne měla někdy pocit, že jí to snad dělala naschvál. Každopádně jestli byla její matka

v něčem úspěšná, bylo to vytvoření nyní už hluboce zakořeněného dojmu, že celá osobnost mladé princezny byla prostě nevhodná. Lorianne se dřív snažila nepřekračovat určité hranice – ty hranice jí obvykle nastavoval otec. Tam, kde on řekl, že už její chování není žádoucí, se Lorianne vždy zastavila a udělala krok zpět. Ale od doby, co byla s Jakubem, se její perspektiva v mnohém změnila, a ona se pozvolna začínala sama sebe ptát, jestli to, že je její osobnost pro princeznu nevhodná, náhodou neznamená, že by měla žít jiný život. Nakonec by mohla být mnohem spokojenější prostě jako paní z Egeltonu. To jí vůbec neznělo špatně. A když o tom tak přemýšlela, zrovna tak by byla spokojená prostě jako Lorianne, žena klíčníka Jakuba. Stačilo by jí to. Ať si její matka myslela cokoli jiného, ona věděla, že by jí to stačilo.

Jenže tu stále byl jeden velký zádrhel – nemohla si vybrat svůj život. Byla eriennskou princeznou – a bohužel jedinou dědičkou eriennského trůnu. Pokud by bývala měla sourozence, nejspíš by už dávno ztropila doma scénu a vydupala by si svolení rodičů žít svůj život, jak sama uznala za vhodné. A pokud by jejich svolení nedostala, stejně by se zařídila po svém. Ale tady nešlo jen o ni a o její rodiče. Šlo o celou zemi.

Vzpomněla si na rozhovor, který s otcem vedla před Vieřiným příjezdem. Přišel za ní do jejích pokojů, právě když dojedla oběd, který jí její matka nechala přinést.

„Musíme si vážně promluvit, Leri,“ řekl jí, když si vedle ní sedl na pohovku pod oknem.

Už dlouho jí neoslovil zkrácenou verzí jejího jména a jí v tu chvíli přišlo zvláštní, že zatímco její otec ji oslovoval Leri, Jakub jí říkal Anne. Zdálo se, jako by toto rozdělení ilustrovalo stav jejího života – rozpolceného mezi dvěma zcela odlišnými světy. Svět královské rodiny a svět obyčejných lidí. Svět složitých jednání, politiky, diplomacie a svět jednoduchých, ale zvláštním způsobem uspokojivých činností. Svět, do něhož se narodila, a svět, do kterého ji táhlo srdce.

„Já vím, že ti přijde, že je na tebe matka příliš tvrdá,“ pokračoval její otec, „a nebudu zastírat, že já tento názor často sdílím. Pořád v tobě vidím svoji malou holčičku,“ dodal a s úsměvem jí pohladil po porcelánově bílé tváři. „Ale musíme si oba přiznat, že tvoje matka má pravdu. Už nejsi dítě. Nemůžeš pořád žít v tom svém světě. Toulat se po lesích a loukách na koni a utíkat od svých povinností. Když pomínu skutečnost, že i v srdci Erienny tě může takové chování přivést do nebezpečí, měla by ses začít vědoměji připravovat na svou budoucnost. Čas utíká jako voda, holčičko, a ani se nenaděješ a bude z tebe královna. Myslím, že pro tebe ta změna bude mnohem jednodušší, když už se na ni začneš připravovat teď. Vládce musí jednat tak, jak od něj lidé očekávají, aby jim dodal pocit kontinuity a tradice. Lidé nechťejí mít královnu, co se toulá po lesích a většinu času nikdo ani neví, kde vlastně je. Rozumíš, co se ti snažím říct?“

Mluvil s ní velmi vlídně, citlivě, jako by se bál, že jí jeho slova ublíží. Ale zároveň byla v jeho hlase znát určitá definitivnost. Snad jí chtěl dát najevo, že ať jí to ublíží nebo ne, její alespoň částečná dosavadní svoboda byla u konce, a je třeba čelit kruté realitě.

„Rozumím,“ přikývla Lorianne. Nechtěla mu to ztěžovat, ale současně cítila, že jestli je ještě nějaká možnost změnit směr, jímž se její budoucnost bude ubírat, musí ji využít nyní, jinak ji ztratí navždy. Proto dodala: „Ale přála bych si, aby být dobrou královnou ve vašich očích neznamenal, že musím přestat být sama sebou.“

Nemusela upřesňovat, že měla na mysli jeho i matku. Z kontextu celé situace to bylo více než patrné.

„Chci říct, že podle vás stačí, abych se uměla chovat, dokázala dlouze konverzovat o čemkoliv nebo přesněji řečeno o ničem, a abych vynikala v tanci, hudbě a dalších činnostech, které s vládnutím nemají nic společného. Přece dobrý vládce také potřebuje rozumět svým poddaným. Chápat jejich životy, znát jejich potřeby. Ale o tomhle se v paláci nemluví. O skutečném světě mě při mém vzdělávání nikdo nic nenaučil.“

„Nepleť si náš skutečný svět s jejich světem,“ řekl otec najednou přísně. „Já vím, že jsi v Asylii našla určitou míru zalíbení ve společnosti prostých lidí, ale nikdy nezapomeň, že mezi tebou a jimi je obrovská propast. Oni ti nikdy nebudou rozumět a ty nikdy nebudeš rozumět jim. Žijeme vedle sebe, ale ne spolu. Chápeš, co tím myslím?“

Lorianne cítila, jak se jí hrne krev do tváří. Přála si, aby si otec ničeho nevšiml.

„Chápu, ale nesouhlasím s tím,“ odpověděla Lorianne bez zaváhání. Otce její odpověď zjevně překvapila. Poposedla si, aby k němu seděla víc čelem. „Mezi nimi a námi není žádný rozdíl mimo toho, že jsme se narodili do jiných rodin. Jsme stejní jako oni, jen...“

„Takhle nesmíš myslet a už vůbec takhle nesmíš mluvit,“ přerušil ji otec ostře. „Tví poddaní musí vždycky věřit, že jsi něčím víc než oni. Ty sama tomu musíš věřit.“

„Ale proč? Přece není špatné dávat lidem najevo respekt...“

„Protože ve chvíli, kdy lidé začnou mít pocit, že mezi tebou a jimi není žádný rozdíl, velmi brzy se také začnou ptát, proč ty si žiješ nad poměry a oni drou bídu s nouzí. Podívej se na všechny ty zmatky, které vyvolává Buřič. A to je jen jeden muž, který hlásá to, co ty jsi právě řekla. Pokud tomu uvěří dostatečné množství lidí, máme před sebou otevřenou rebelii. A věř mi – to není něco, co bys chtěla řešit.“

Když Lorianne neodpověděla, pokračoval: „Proč si myslíš, že se nikdy nikdo nesnažil zpochybnit Charlesovo postavení? Nebo Marionino? Ani lidé, kteří je nenávidí, by nikdy nezpochybnili jejich právo na vládu nad jejich lidem.“

Lorianne pokrčila rameny.

„Protože oni jsou něčím víc, než ostatní.“

„Přesně tak. A ty musíš být také.“

„Ale to přece není totéž. Já nemám žádné zvláštní schopnosti, žádnou moc. Dokonce se zdá, že ani žádné předpoklady pro vládnutí...“

„Máš vzdělání a zázemí rodiny a poradců,“ přerušil ji opět otec, a aby dodal důraz svému argumentu, uhodil se dlaní do kolene.

„Tak proč se mám tvářit, že jsem něco víc? Nestačí prostě uznat, že jsme stejní, jenom já jsem k tomu vychovaná – tak jako se třeba někdo vyučí kovářem?“

Samozřejmě že věděla, že to bylo směšné přirovnání, ale v principu měla přece pravdu. Její otec se ale zasmál.

„Jsi ještě tak naivní, holčičko moje. Běžní lidé jsou nevzdělaní a nekultivovaní. A vláda není řemeslo. Když je kovář špatným kovářem, nevydělá si na živobytí. Když je král špatným králem, bude strádat celá jeho země. Já vím, že ve všech vidíš jen to nejlepší, ale zkrátka věř mému slovu. Mezi námi a jimi jsou nepřekonatelné rozdíly. Tak to zkrátka je. A i když se vládce samozřejmě musí zabývat blahem všech svých poddaných, jeho vláda se neřídí snahou dát obyčejným lidem šťastný život. To je jejich vlastní práce. Naše práce je zajistit, aby země jako celek prosperovala. Aby byla bezpečná. Abychom měli kvalitní cesty a čistá města. Aby vyšší, stejně jako nižší páni drželi s námi a následovali naši vůli, protože oni jsou těmi, kdo spravují jednotlivé části naší země a starají se o rozkvět měst. Abychom měli dobré vztahy se správci a ostatními králi, a především s nejvyšším králem. Ale také bychom měli kvalitní armádu pro případ, že se nějaké vztahy pokazí a selžou diplomatické pokusy o jejich nápravu. Tohle je to, co řeší vládce. Ne, jestli je spokojený kdejaký kovář,“ zakončil svůj proslov opět se smíchem.

Lerianne hleděla do země. Otec ji jednou ruku objal kolem ramen.

„A proto, moje milá, se učíš především chovat ve společnosti. Protože abys mohla mít dobré vztahy s lidmi, kteří jsou klíčoví pro stabilitu tvé vlády, musíš s nimi umět mluvit, naslouchat jim a okouzlit je. Jsi krásná dívka. Jednou z tebe bude krásná královna a tví poddaní tě budou milovat. Budou za tebou chodit s různými přáními, prosbami a bolístkami a často se ti ten samý den sejdou dvě žádosti,

které si navzájem budou zcela odporovat. Proto je důležité vědět komu naslouchat. A odpověď je, samozřejmě, naslouchat lidem, kteří mají moc, protože oni budou tvojí prodlouženou rukou v této zemi. Jako žena nemůžeš vládnout silou. Musíš na to jít přes vztahy. A dej na moji radu – buduj vztahy s lidmi, které potřebuješ. A neztrácej čas s těmi, kteří tvé zemi nemohou nic dát. Buď k nim vlídná a blahosklonná, ale nevěnuj jim více času, než je nezbytně nutné.“

Po tomto dlouhém výkladu ji nechal o samotě, zatímco se topila v rozbouřených vodách rozčarování, zklamání a smutku. Jestli být královnou znamenalo, že se nemohla starat o obyčejné lidi nad rámec několika blahosklonných aktů pro zvýšení popularity svého trůnu, pak to byl jen další argument, proč nebýt královnou. A proč měli všichni pořád tendenci jí zdůrazňovat, že je krásná? Opravdu to bylo to jediné, na čem podle nich záleželo? Chtěla, aby o ní mluvili jako o chytré, odvážné, silné, empatické... bylo přece tolik možností!

Všechny ty aktivity připravené na Vieřinu počest, jí během následujících hodin a dnů vyhnaly myšlenky na rozhovor s otcem z hlavy. Zůstal jen podivný vtíravý pocit, že byla ve svém vlastním životě špatně – že ve skutečnosti patřila jinam. Poslední dobou byla neustále v něčí společnosti, a tak nemohla ani na chvíli vyrazit za Jakubem a jediný, s kým mohla otevřeně mluvit, byla její služebná Darina. Pripadala si osamělá. A když teď poslouchala chroupání šterku pod svýma a Vieřinýma nohama a myslela na to, že v Calethonu zrovna probíhá svatební hostina, které se na pozvání hostinské chtěla s Jakubem účastnit, bylo jí do pláče.

Koutkem oka se podívala na Vieru. Na její vznešený obličej, který většinu času setrval ve výrazu milého zaujetí s lehkým úsměvem hrajícím na rtech. Působila tak laskavě, tak důvěryhodně.

„Můžu se tě na něco zeptat?“ slyšela najednou Lorianne sama sebe.

Viera se na ni otočila s tím vlídným výrazem ve tváři.

„Samozřejmě, moje milá,“ odpověděla královna.

Lorianne zaváhala. Byla taková otázka vůbec vhodná? Ale kdy jindy bude mít příležitost vyslechnout si pohled někoho jiného? Ženy, která byla manželkou nejvyššího krále...

„Můj otec říká, že jako královna se musím starat o zájmy lidí, kteří jsou přínosem pro moji zemi,“ začala opatrně. „Ale já jsem vždy chtěla pomáhat obyčejným lidem, aby mohli své životy žít lépe.“

Nevěděla, co dodat, aby vyjádřila přesně, co ji trápilo, ale zdálo, že to nebylo potřeba. Viera se usmála a pokývala hlavou.

„Vím přesně, co máš na mysli. A tvůj otec má pravdu. Ale nezapomeň, že na vládu nebudeš sama. Budeš mít po boku muže, krále. Proč nenechat vládu nad zemí jemu a nepomáhat obyčejným lidem obyčejným způsobem?“

Lorianne se překvapeně zamračila.

„Co tím myslíš?“

Viera jí naznačila, aby se společně posadili na lavičku stojící nedaleko. Když si sedli, Viera vzala Lorianny ruce do svých.

„Když jsem se vdala za Owena, museli jsme si vyjasnit své role. Owen vždy rád slyšel můj názor na politickou situaci, ale nepřál si, abych mu do vlády přímo zasahovala. Má to svůj smysl,“ dodala, když viděla, jak se Lorianne zamračila. „On byl zvolený nejvyšším králem,

ne já. A pokud bychom se měli dohadovat o každém rozhodnutí, stálo by ho to zbytečně moc energie. Bohatě mu stačili ty hádky s radou, s ostatními králi, se správci...“ Mávla s úsměvem rukou. „Potřeboval vědět, že se mnou se hádat nemusí. Proto jsem se rozhodla věnovat se činnostem, které nebyly v rozporu s Owenovým jednáním, ale stále měly význam. A vlastně ve výsledku pozvedly prestiž nejvyššího krále.“

„Jaké to byly činnosti?“ zeptala se Lorianne opatrně.

Viera se trochu tajemně usmála, ale pak řekla: „Mí lidé mě informovali o tom, kde je v Revoně nejvíc potřeba pomoci. Třeba když nějaké město poškodil požár, navštívila jsem ho a přivezla lidem, co potřebovali. Někdy jsem také pomáhala ošetřovat zraněné. A jednou za měsíc jsem v Icailu přijímala obyčejné lidi, stejně jako nejvyšší král přijímá významná poselstva. Vyslechla jsem je a tam, kde to bylo možné, jsem pomohla. Ale vždy jsem si dávala velký pozor na to, aby moje jednání šlo mimo politiku. Šlo pouze o dobročinnost.“

Lorianne se zadívala do růžového keře na opačné straně cesty. Co Viera říkala, jí dávalo smysl. Mělo to jen jeden jediný háček. Takové uspořádání předpokládalo, že zemi bude vládnout její manžel. Ale ač měl Jakub spoustu předností, pro které ho milovala, jako vládce Erienny si ho zkrátka neuměla představit.

Nicméně s úsměvem přikývla a Vieře poděkovala. Kdyby nic jiného, měla alespoň pocit, že pokud Viera našla nějaký způsob, jak coby královna dělat to, co ji naplňovalo, pak takový způsob jistě existoval i pro ni.

„Lerianne,“ pokračovala královna po chvíli. „Už s tebou rodiče mluvili o důvodu mé návštěvy?“

„Řekli mi, že jsi mě chtěla víc poznat,“ odpověděla Lerianne překvapeně. „Není to tak?“

„Ano, dá se říct, že to je to, proč jsem tady,“ přikývla Viera. „Ale důvodem, proč jsem přijela teď, je, že se blíží čas, kdy se staneš královnou. A tvoji rodiče i já jsme měli pocit, že by ti mohlo pomoci si o některých věcech promluvit se mnou spíše než s tvou matkou.“

„Ach,“ bylo jediné, na co se Lerianne zmohla. „Netušila jsem, že... že bych se měla stát královnou tak brzy.“

Nedávalo jí to smysl. Její rodiče přece ještě nebyli nijak staří. Mohli vládnout klidně dalších deset let, nebo i více, pokud by si to přáli. Ledaže...

„Mám se vdát?“ vyhrkla.

Viera lehce stiskla její ruce, které stále ještě držela ve svých suchých, teplých dlaních. Její dotek byl uklidňující, ale ne natolik, aby přemohl paniku, která se Lerianne začala plíživě rozlévat v žilách, zatímco se její mysl snažila přijmout, co právě sama vyslovila.

„Vdát?“ zopakovala hlasitěji. „Vdát!“

„Jen klid, dítě, nebude to hned, budeš mít dostatek času se připravit,“ konejšila ji Viera.

„Ale... za koho?“

Viera zaváhala.

„Tohle je něco, co by ti měla oznámit tvoje matka.“

„Ale neoznámila.“

„Pak pro to má zřejmě nějaký důvod. A já to budu respektovat. Pouze jsem chtěla, aby sis uvědomila, že se tato etapa tvého života blíží, protože věřím, že ti to pomůže pochopit, proč se teď ve tvém životě budou dít určité změny. Pomůže ti to lépe se připravit. A tím pádem bude pro tebe celý ten proces snazší.“

„Snazší?“ zopakovala Lorianne dutě. Připadala si jako v nějakém podivném snu. Ne přímo v noční můře, ale rozhodně ve snu, z něhož by se ráda probudila.

„Vím, jak je těžké opustit domov a vdát se za muže, kterého neznáš. Sama jsem tím prošla. Ale věř mi, že časem se to nové místo stane domovem a ten cizinec po tvém boku milovaným mužem.“

Lorianne na ni hleděla. Nové místo? Bude muset opustit Eriennu. Cizinec? Má si vzít někoho, koho nezná.

A Jakub? Co její Jakub? Znamená to, že budou po zbytek života rozděleni?

Při této myšlence jí vytryskly z očí slzy a ona si přitiskla ruku na pusku, aby zadržela zavzlykání, které se z ní dralo ven. Viera ji pevně objala a nechala ji tiše plakat na svém rameni.

2. kapitola – Hlas lidu

Porada generálů tentokrát probíhala venku, a to v altánu ve starých zahradách. Nebe bylo zatažené a ve svěžím vzduchu kolem se nesly vůně květin, stromů a mokré země. Val seděla po Garianově boku u dlouhého stolu, který nechal Charles do altánu pro tuto příležitost přinést spolu s deseti dřevěnými křesly a občerstvením. Pod stolem měl na jejích kolenou položenou hlavu jeden z Charlesových vlků a ona ho jednou rukou škrábala za ušima, zatímco její druhá ruka spočívala v Garianově dlani. Val chvílemi přemýšlela, jestli si byl někdo jejich spojených rukou skrytých pod mohutnou dřevěnou deskou vědom. Ale Charles ani ostatní generálové nedávali nic najevo, a kdykoliv se koutkem oka podívala na Gariana, ani on nevypadal, že by si její přítomnost uvědomoval jakkoliv výrazněji než přítomnost kohokoliv jiného, kdo s nimi u stolu seděl. A přesto byl jeho stisk pod stolem živý a intenzivní a způsob, jakým jí čas od času přejel palcem po dlani, jí vháněl krev do tváří.

Porada byla tentokrát velmi zdlouhavá, což bylo také důvodem, proč ji Charles přesunul ven. Poslední porady neprobíhaly v plném počtu, protože v podstatě neustále byla alespoň polovina generálů mimo město. Teď se po dlouhé době konečně sešli všichni, což se odrazilo v rozsáhlém seznamu témat, která je čekala. Po dvou hodinách měli za sebou ekonomické záležitosti a probrání

nejdůležitějších novinek. Medailon s červenou pojistkou byl samozřejmě čestným hostem a oba jeho reprezentanti chvíli kolovali mezi generály, jako by se všichni potřebovali na vlastní oči přesvědčit, že na nich opravdu vůbec, ale vůbec nic není vidět. Skutečnost, že Garian nedokázal svou mocí překonat vzorec medailonu, byla znepokojující a vážně naznačovala zapojení Marion.

„Jedné věci ale nerozumím,“ nadhodil Heron, když znovu rozebrali průběh posledního střetu s lovci. „Proč nevyužili toho, že je nevidíte, a nezaútočili?“

„Možná čekali, až se vojáci více rozptýlí,“ odpověděl Arrgis zamyšleně.

„Ne,“ zavrtěla Val hlavou. Nevěděla jak, ale ve chvíli, kdy Heron tuto otázku položil, na ni najednou znala odpověď. Cítila ji každou buňkou svého těla. „Oni neměli v plánu se s námi střetnout. Věděli, že jsme získali jeden medailon. Potřebovali si ověřit, že jsme nerozklíčkovali vzorec, a oni tím pádem stále ještě mohou spoléhat na jeho ochranu.“

Všichni se na ni překvapeně otočili.

„To dává smysl,“ přisvědčil Garian temným tónem.

„Takže když se lovci nevrátili, ostatní věří, že už jim medailony k ničemu nejsou?“ nadhodil Aggson.

Z nějakého důvodu se všichni opět otočili na Val – jako by očekávali, že už teď bude znát odpověď na všechno. Val ale jen pokrčila rameny.

„Dokud nemáme jasný důkaz o opaku, budeme nadále předpokládat, že lovci stále medailony používají,“ rozhodl Charles.

„A stále platí, že jednou z hlavních priorit je získat medailon v aktivní podobě.“

A to byla na dlouhou dobu poslední zajímavá informace, která si získala Vallencinu pozornost.

Když k nim dorazil stávající správce města, aby poreferoval o tom, jak pokračují rekonstrukce zpomalené velkými horky, přistihla se Val, jak pozoruje motýla sedícího na opěradle Finnově židle a její myšlenky utíkají všemi možnými směry. A to si doteď myslela, že nemůže být nic nudnějšího než konference Archivu. Zahradní slavnost nebyla tak špatná, až na ten její divný rozhovor s Lucasem. Podívala se na Aggsona, který se právě k čemusi vyjadřoval. Byla ráda za záminku prohlédnout si jeho obličej. Bylo v něm něco z Lucase? Přemýšlela o posledních několika dnech ve snaze najít nějakou známku toho, že její rozhovor s Lucasem Aggsona jakkoliv ovlivnil. Ale nenarazila na nic. Vlastně Aggsona v podstatě neviděla, což hodnotila jako velmi pozitivní fakt.

Na půl ucha poslouchala plány na slavnost skládání přísah, která se pomalu blížila. Na tu byla zvědavá. Skládání přísah probíhalo každých pár let a vždy šlo o velkou událost významnou nejen pro vlkodlaky, ale pro všechny lesní kmeny. Vlkodlačí vůdci skládali přísahu Charlesovi jako svému nejvyššímu veliteli, ale často se objevovaly také delegace jiných lesních kmenů, aby projevíly Druhému ze Tří svůj respekt a stvrdily stará spojení. Charles byl oficiálně hlavním vůdcem vlkodlaků, ale v praxi hájil zájmy všech lesních kmenů bez ohledu na rasu. Byl jejich největším zastáncem a ochráncem. Val

napadlo, jestlipak se objeví i někdo z jejího kmene. Nebyla si jistá, jestli ji ta představa těšila nebo ne.

„A to nejdůležitější nakonec,“ řekl Charles konečně, čímž Vallence hnedka zvedl náladu. „Dostali jsme výzvu od nejvyššího krále Sorena připojit se k jednání o jednotných revonských zákonech.“

Nesouhlas kolem stolu by se dal téměř nahmatat. Val by přísahala, že i na Charlesově tváři zachytila náznak nelibosti, který ale okamžitě zmizel.

„Jednání proběhnou v Icailu během příštích měsíců, až bude sestaven kompletní tým zástupců revonských národů. Nejvyšší král z logických důvodů žádá, abych osobu, co bude při jednáních hájit zájmy lesních kmenů, zvolil já. Je zřejmé, že půjde o nanejvýš náročný úkol vyžadující vyspělého a moudrého diplomata.“ Přejel pohledem po všech přítomných. Val následovala jeho příkladu a v mnoha tvářích viděla nadějně očekávání, které bylo nejzřetelnější u Aggsona. Všichni toužili po takové poctě. Pouze Arrgis a Garian vypadali klidně a jen se zájmem čekali, jak se Charles rozhodl.

„Mimo toho dotyčný musí umět vycházet i s reprezentanty ostatních ras. Rozumět jejich povaze a motivům,“ pokračoval Charles. „A v neposlední řadě musí být dobrým vyjednavacem, který ví, kdy přitlačit a kdy ustoupit.“

Otočil se na Gariana.

„Jediný, kdo z mého pohledu tyto všechny požadavky splňuje, je můj první generál.“

Překvapení, které se objevilo v Garianově obličejí bylo evidentně nehrané. Trvalo mu několik vteřin, než se vzpamatoval a naznačil otci poklonu.

„Pokud si přeješ, abych lesní kmeny při jednáních reprezentoval, rád se toho ujmu,“ řekl. Val viděla, jak se Aggson ušklíbl.

Charles přikývl. „Později spolu probereme detaily. Věřím, že chápeš, jak nevděčný úkol ti dávám. Ať pro nás vyjednáš sebelepší podmínky, naši lidé nikdy nebudou zcela spokojeni. Máš ale moji plnou podporu.“

Val musela potlačit úsměv. Podívala se na Gariana koutkem oka. Jeho tvář byla bez výrazu, ale modrozelené oči mu zářily vzrušením. Nejen že ho jeho otec právě otevřeně ocenil, což bylo samo o sobě dost nezvyklé, ale navíc mu svěřil doposud rozhodně nejdůležitější diplomatickou misi jeho kariéry. A co víc, neudělal to proto, že šlo o jeho syna, nýbrž proto, že skutečně věřil v Garianovu schopnost vyjednat pro lesní kmeny nejlepší možné podmínky. Val cítila hrdost a současně vděčnost, když si znovu uvědomila stisk Garianovy ruky pod stolem. Přes všechny ty konflikty se stále nemohla dopočítat všech důvodů, proč ho milovala.

„Můj pane,“ ozval se rozvážně Ulrik a vytrhl ji ze zamyšlení. Charles mu dal gestem najevo, že může mluvit. „Opravdu je to to, co chceme? Podřizovat naše zákony, které mají tak dlouhou tradici, zákonům jiných ras? Zákonům měst? Jejich svět je přece zcela odlišný od našeho. Měkčí. Pokud změníme naše zákony, změní to i nás. I my se staneme měkčími.“

Tváře všech se otočily od Ulrika k Charlesovi. Charles neodpověděl hned. Z toho, jak vlk, který doteď klidně seděl pod stolem s hlavou na Vallencině koleni, tiše zakňučel a zmizel, Val poznala, že Charlesův klid byl jen na povrchu.

„Čekali jsme dlouhou dobu na okamžik, kdy Soren usedne na nejvyšší trůn,“ řekl Charles konečně dokonale kontrolovaným hlasem. „Stálo nás to hodně úsilí a někteří z nás si museli sáhnout až na samou hranici svých možností.“ Na okamžik přeskočil pohledem k Vallence. Potom se jeho tón změnil a najednou byl drsný. „Ale to všechno bude k ničemu, pokud nebudeme schopni dodržet přísahy, které jsme nejvyššímu králi složili. Kdo jiný než my by měl Sorenovi prokazovat skutečnou loajalitu? Myslíš, že mě těší představa, že zákony, které jsem sám vytvořil, budou zdeformovány ve prospěch mírumilovnějšího soužití s městy?“

U stolu zavládlo hrobové ticho. Ulrik seděl s hlavou pokorně skloněnou a neodpověděl. Charles na něj ještě chvíli hleděl a pak klidnějším hlasem dodal:

„Ale o tom loajalita je – stát při někom i přesto, že s jeho kroky tak docela nesouhlasíme. Soren považuje sjednocení zákonů za nezbytnou součást uzdravování vztahů mezi námi a městy. A objektivně je třeba uznat, že má pravdu. I Owen to věděl, ale ten si nikdy netroufl zajít tak daleko. Soren má odvalu činit těžká rozhodnutí. A my budeme stát při něm.“

Ticho, jež následovalo, přerušil Arrgis, který byl jako obvykle zcela nepoznamenaný oním chvilkovým projevem Charlesova hněvu. Ne snad proto, že by měl ke svému vůdci menší úctu než ostatní, ale

proto, že na rozdíl od nich se jeho hněvem necítil ohrožen. Věřil mu tak bezmezně. A pokud by se jednoho dne Charlesův hněv přece jen obrátil proti němu, Val si byla jistá, že Arrgis by mu sám nabídl svůj život, aby odčinil cokoliv, čím svého velitele zklamal.

„My všichni musíme mít v tomto směru jasno,“ řekl Arrgis a otočil se na ostatní generály. „Až přijedou delegace ostatních kmenů, jistě se strhne na toto téma velká debata. Pokud ostatní vůdci neuvidí, že my sami jsme zajedno, budou o to více protestovat. Co víc, mohou se snažit zpochybňovat cokoliv, co z jednání o zákonech vzejde. My všichni musíme dávat jasně najevo, že tento krok nejvyššího krále respektujeme a plně podporujeme.“

Aggsonovi věnoval o něco delší pohled než ostatním přítomným, dokud třetí generál nepřikývl.

„Už není co dodat,“ uzavřel Charles. „Má ještě někdo nějaké téma, které je třeba probrat?“

Nikdo se neozval, a tak Charles shrnul všechny body porady, zopakoval úkoly pro jednotlivé generály a poradu ukončil zrovna ve chvíli, kdy se začínalo šerit, a lampy visící z dřevěných trámů altánu se samy od sebe rozsvítily. Garian pod stolem jemně pustil Vallencinu ruku a oba vstali. Val slyšela přes vrzání židlí ostatních, jak Charles řekl Arrgisovi: „Nevíš, jak bych si přál, aby ostatní rozuměli mým záměrům tolik jako ty. Když mluvíš, je to často, jako kdybys mi bral z úst moje vlastní slova.“

Arrgisovu odpověď už neslyšela, protože v té chvíli se k ní Garian naklonil a tiše řekl: „Musím ještě něco zařídit. Uvidíme se později.“